

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม - ๔๒

สุกัสนา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00042

๔๒...

นายสมชายซึ่งจักรยานกลับมาถึงวัดเวลาประมาณสามทุ่ม เห็นรถเบนซ์สีดำคันหนึ่งจอดอยู่ที่ลานจอดรถด้านหลังของกุฏิ คิดว่าคงจะต้องมีแขกมาหาท่านพระครู อาจเป็นคนที่สามคนที่กำลังเดินเห็นหลังอยู่ไฉ่ว ๆ ข้างหน้านั้น เขาจะต้องไปให้ถึงกุฏิก่อน เพื่อจะบอกคนทั้งสามว่าหมดเวลารับแขกแล้ว

วันธรรมดาท่านพระครูจะรับแขกเวลาเดียว คือตั้งแต่ ๑๔.๐๐ - ๑๘.๐๐ น. ยกเว้นวันพระ จึงจะลงสองครั้ง ตามที่นายขุนทองจัดตารางให้ ป้านี้เจ้าหนูม้วยยี่สิบเอ็ดคนนั้นคงจะกลับไปนานแล้ว เพราะเป็นคนนอนแต่หัวค่ำ

ศิษย์ก้นกุฏินำจักรยานเข้าไปเก็บในโรงรถ เมื่อกลับออกมาก็เห็นชายวัยกลางคนกับสตรีวัยหกสิบเศษช่วยกันประคองบุรุษสูงอายุเข้ามาหนึ่ง บุรุษนั้นสวมแว่นตาดำ อายุคงอยู่ในราวเจ็ดสิบเศษ เข้ามาหนึ่งแล้วก็ยังไม่ยอมถอดแว่นตาดำออก เขาจึงเข้าไปถามว่า

“ลุงมาพบหลวงพ่หรือครับ”

“อ้ายตาย” สตรีวัยหกสิบเศษอุทานเสียงสูง แล้วบอกบุรุษที่ใส่แว่นตาดำว่า

“ท่านคะ เขาเรียกท่านว่าลุงแน่ะคะ ได้ยินหรือเปล่าคะ” คนถูกเรียกว่าลุงรู้สึกว้าวุ่น “อ๊ตตา” รุ่งขึ้นสูงจนหากใช้ปรอทวัดก็คงไม่ต่ำกว่าจุดเดือด จึงพูดโกรธ ๆ ว่า

“เขาคงไม่รู้ละมังว่าพี่เป็นใคร คุณหญิงช่วยบอกเขาเอาบุญหน่อยซิ” เขาเรียกสตรีผู้นั้นว่า “คุณหญิง”

“ให้ตาแอบอกดีกว่าคะ ตาแอบอกพ่อคนนี่ชี้ว่าอาภกับคุณพ่อเธอเป็นใครมาจากไหน” หล่อนหันไปพูดกับชายวัยกลางคนด้วยท่าทางหยิ่ง ๆ “นายเอ้” จึงบอกลูกศิษย์วัดว่า

“น้องชาย นี่คือท่านรัฐมนตรีปลอด เป็นคุณพ่อของผม แล้วสตรีผู้นี้คือคุณหญิงอรสาน้องสาวคุณพ่อและเป็นภรรยาของท่านรัฐมนตรีอัครเดช หวังว่าน้องชายคงเคยได้ยินชื่อนะ ท่านเคยเป็นรัฐมนตรีสมัยที่แล้ว” นายสมชายแอบโต้ในใจว่า “อย่าว่าแต่รัฐมนตรีสมัยที่แล้วเลย ถึงเป็นรัฐมนตรีสมัยนี้ผมก็ไม่รู้จักใครสักคน” แต่ปากเขาพูดว่า

“หรือครับ แล้วคุณพี่ผู้ชายเป็นรัฐมนตรีด้วยหรือเปล่าครับ ผมจะได้ใช้คำพูดให้ถูกกาลเทศะและบุคคล” เข้าตั้งใจประชด หากหนุ่มใหญ่วัยสี่สิบเศษ กลับตอบว่า

“ตอนนี้ยังไม่ได้เป็น คิดว่าจะขึ้นสมัยหน้า คุณพ่อผมกรุยทางไว้ให้แล้ว” คนตอบค่อนข้างมั่นใจ

“ถ้าอย่างนั้นท่านก็เป็น ว่าที่รัฐมนตรีใช่ไหมครับ”

“ก็คงยังงั้น”

“ทีนี้กระผมขอเรียนถามท่านรัฐมนตรีและคุณหญิงว่า ท่านจะมาพบหลวงพ่อใช่ไหมครับ” นายสมชายจำต้องเล่นบทใหม่เพื่อให้ถูกใจคนดู ถูกใจในที่นี้ก็คือถูกกับกิเลสของพวกเขา ท่านพระครูเคยสอนไว้ว่า การที่จะผูกมิตรกับคนนั้นจะต้องเอา “ถูกใจ” นำหน้าเสียก่อน แล้วจึงค่อยตามด้วย “ถูกต้อง”

“แหม พ่อหนุ่มนี้น่ารักจริง ๆ พุดจามีสัมมาคารวะ” คุณหญิงออกปากชมทั้งที่ว่าไปหยก ๆ

“น้องชาย ท่านพระครูอยู่หรือเปล่า” ว่าที่รัฐมนตรีถาม

“อยู่ครับ”

“งั้นก็ขึ้นไปเรียนท่านด้วยว่าท่านรัฐมนตรีมาขอพบ” นายเอ้อออกคำสั่ง พอดีกับนายขุนทองลงมาจากข้างบน ครั้นเห็นนายสมชายก็ต่อว่าทันที

“กลับแล้วหรือ นึกว่าจะนอนบ้านสาวชะเอมอีก คนอะไรหายไปตั้งแต่เที่ยง” คนถูกต่อว่าไม่ได้โต้เถียง หากถามเสียงเรียบว่า

“ยังไม่นอนอีกหรือ นึกว่าหลับไปแล้ว หลวงพ่อกำลังทำอะไรอยู่นะ” นายขุนทองไม่ตอบ หากหันไปพูดกับอาคันตุกะทั้งสามว่า

“มาหาหลวงพ่อหรือฮะ ท่านเพิ่งขึ้นไปเมื่อตอนสองทุ่มเอง วันนี้รับแขกเกินเวลาไปตั้งเกือบสองชั่วโมง พรุ่งนี้เข้าค้อยมาใหม่แล้วกันนะฮะ”

อารมณ์ที่กำลังจะดีขึ้นของคุณหญิงมีอันต้องบูดอีกครั้ง เมื่อฟังถ้อยคำของเจ้าหนุ่มหน้าหวาน หล่อนแหวไใส่ว่า

“นี่เธอ จะพูดจะจาก็ดูคนมั่ง รู้ไหมว่าฉันเป็นใครมาจากไหน”

“ไม่รู้ฮะ แต่ไม่ว่าคุณจะเป็นใครมาจากไหน หนูก็ไม่สามารถจะให้คุณพบหลวงลุงได้ กฎก็ต้องเป็นกฎฮะ” หนุ่มวัยสี่สิบเอ็ดเคียงพร้อมกับการแสดงตัวว่าเป็นหลาน ด้วยการเรียกท่านพระครูว่า “หลวงลุง”

“โอหัง แกนี่โอหังมากนะ นอกจากโอหังแล้วยังพูดจาไม่มีสัมมาคารวะ ดัดจริตดีดัดดีน ไม่มีใครเกิน” ดีที่นายขุนทองไม่ใช่คนมักโกรธ หากเป็นกระเทยคนอื่น ก็คงปรีเข้าไปตบคุณหญิงเข้าให้แล้ว เพราะผู้ชายที่มีจิตใจเป็นผู้หญิงนั้นมักเป็นคนเจ้าโทสะ และยับยั้งสติอารมณ์ไม่ได้ คุณหญิงหันไปบอกนายสมชายว่า

“นี่เธอบอกเจ้ากระเทยนี้ที่ชิ ว่าฉันเป็นใครมาจากไหน” นายสมชายจึงต้องบอกนายขุนทองว่า

“ขุนทอง นี่ท่านรัฐมนตรีกับคุณหญิงมาขอพบหลวงพ่อนะ แต่กระผมไม่ทราบที่ท่านมาจากไหนขอรับ” ประโยคหลังเขาหันไปพูดกับคุณหญิง

“แหม เชนี่ไม่มีคอมมอนเซนส์เสียเลย เป็นรัฐมนตรีก็ต้องมาจากกรุงเทพฯ ชีเยะ” คุณหญิงพาลเอากับนายสมชายเพราะโกรธนายขุนทอง

“จะเป็นใครมาจากไหนหนูไม่สนทั้งนั้น กฎก็ต้องเป็นกฎ หนูจะไม่ยอมให้ใครเอาอำนาจราชศักดิ์มาทำให้เสียความยุติธรรมหรอก” หนูม้วยยี่สิบเอ็ดยื่นกราน

“แต่กฎมันก็มีข้อยกเว้นนะขุนทอง ทำไมเธอไม่ดูเยี่ยงอย่างหลวงพอล่ะ เห็นไหมว่าบางเรื่องท่านก็โอนอ่อนผ่อนปรนให้ ไม่ได้เอาหัวชนฝาไปเสียทุกเรื่องเหมือนที่เธอทำอยู่หรอก” ลูกศิษย์วัดเตือนด้วยความหวังดีกลับถูก “แ่วด” ใส่

“ตามใจ ถ้าพี่เห็นว่าหนูไม่ดี หนูก็จะไปนอนละ แล้วถ้าหลวงลุงดูก็อย่าหาว่าหนูไม่เตือนก็แล้วกัน” ว่าแล้วก็เดินฉับ ๆ เข้าห้องไป คุณหญิงพูดตามหลังว่า

“ดูเอาเถอะ ท่าทางกระพัดกระเฟียดน่าเกลียดจริง ทำไมท่านพระครูถึงให้คนพรรค์นี้มาอยู่ในวัดนะ” นายสมชายไม่ออกความเห็น เขาพูดกับคนทั้งสามว่า

“กระผมต้องขอโทษแทนเพื่อนด้วยนะขอรับ แกเป็นคนอย่างนี้เอง แต่ไม่เป็นพิษเป็นภัยกับใคร ชื่อนี้กระผมขอรับประกัน”

“ไม่มีอะไรหรอกน้องชาย คุณหญิงอาของमत่านก็พูดไปอย่างนั้นเอง จริง ๆ แล้วท่านเป็นคนใจดีมีเมตตา” ว่าที่รัฐมนตรีแก้แทนผู้เป็นอา เมื่อหลานชายพูดเช่นนี้ คุณหญิงอรอุษาจึงจำต้องปิดปากเงียบ เพราะหากพูดไปอาจจะทำให้ “เสียฟอร์ม” ของคุณหญิงก็เป็นได้

“กระผมจะขึ้นไปกราบเรียนหลวงพ่อก่อนนะขอรับ” พูดจบก็หายขึ้นไปข้างบน

“หลวงพ่อกับ รัฐมนตรีกับคุณหญิงมาขอพบหลวงพ่อกับ” เขารายงานหลังจากทำความเคารพด้วยการกราบ ๓ ครั้ง ท่านพระครู รู้ตั้งแต่รถเบ็นซ์สีดำวิ่งเข้าประตูวัดมาโน่นแล้ว ท่านพูดกับลูกศิษย์กันกุฎิว่า

“เขากำลังร้อนนะสมชาย ร้อนมากทีเดียว”

“ผมเปิดพัดลมให้แล้วครับ คงไม่ร้อนเท่าไร” นายสมชายว่า

“ฉันไม่ได้หมายถึงความร้อนภายนอกนะ แต่หมายถึงร้อนภายใน คนทั้งสามนั้นถูกไฟ
กิเลสเผาเผาจนร้อนรุ่มกุ่มทรวง หวังจะมาให้ฉันช่วยดับ”

“แล้วหลวงพ่อก็จะช่วยเขาไหมครับ”

“ช่วยไม่ได้หรอกสมชายเอ๋ย ฉันน่าจะอยากจะช่วยทุกคนที่มาหา เพราะคนที่มาหาฉัน
ล้วนแต่แบกทุกข์กันมาทั้งนั้น อย่างที่พระบัวเหี่ยวท่านแอบตั้งสมญาว่า “พวกเอาปัญหามาให้
พระ” นั่นแหละ

“แต่ถ้าเขาไม่มีทุกข์เขาก็ไม่มาหาหลวงพ่อรอกครับ” นายสมชายแย้งอย่างสุภาพ
และข้อโต้แย้งของเขาก็จริงเกือบร้อยเปอร์เซ็นต์!

“จ้ะสิ คนสมัยนี้เขาจะนึกถึงพระก็ตอนมีทุกข์นั้นแหละ ตอนมีอำนาจวาสนาก็
หลงมัวเมา ก่อกรรมทำชั่วโดยไม่กลัวบาปกลัวกรรม พอกรรมชั่วมาให้ผลที่นี้ก็จะนึก
ถึงพระ นึกถึงศาสนา เธอรู้ไหม คนที่อายุมากที่สุดนะตาบอด เพราะสังสมอกุศลกรรมไว้
มาก มีเงินเป็นร้อย ๆ ล้านยังรักษาไม่หาย โรครกรรมนั้นไม่มีหมอที่ไหนรักษาได้ ข้อนี้ขอให้
เธอจำใส่ใจเอาไว้ จะได้ไม่ทำชั่ว”

“แล้วหลวงพ่อก็รักษาได้ไหมครับ”

“ฉันไม่ใช่หมอ ก็ขนาดหมอเขายังรักษาไม่ได้ แล้วฉันเป็นผู้วิเศษมาจากไหนล่ะ เหนือ
พูดแปลก ๆ เอาละ เธอไปบอกให้เขารอสักประเดี๋ยว เดี๋ยวฉันจะลงไป” ท่านออกคำสั่ง

“ให้เขาขึ้นมาข้างบนไม่ดีกว่าหรือครับ เมื่อมีใครมาอีกเดี๋ยวหลวงพ่อก็ไม่ได้พักผ่อน
กันพอดี” พูดอย่างเป็นห่วง

“ไม่สำคัญหรอก เรื่องพักผ่อนนั้นไม่สำคัญสำหรับฉันเลย เพียงแต่ห่วงว่าจะเขียน
หนังสือไม่เสร็จตามกำหนดเท่านั้นเอง”

“กำหนดอะไรครับ” ลูกศิษย์ไม่เข้าใจ

“กำหนดกฎเกณฑ์ของชีวิตนะสิ ฉันคิดเอาไว้ว่าจะต้องเขียนและพิมพ์ให้เสร็จก่อน
วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๒๑” ท่านตั้งใจจะให้หนังสือเล่มนี้เป็นตัวแทนของท่าน ผู้ที่ไม่เข้าใจ
เรื่องปฏิบัติสามารถศึกษาได้จากหนังสือที่ท่านเขียนไว้ ก็ว่าจะบอกให้นายสมชายรู้เมื่อเวลา
นั้นใกล้เข้ามา นอกจากพระบัวเหี่ยวแล้วยังไม่มีผู้ใดรู้เรื่องท่านจะประสออุบัติเหตุตกคว่ำคอ
หักในวันที่ ๑๔ ตุลา

“ทำไมถึงต้องเป็นอย่างนั้นล่ะครับ” ลูกศิษย์วัดไม่เข้าใจ

“อย่าเพิ่งซักถาม เอาไว้ถึงเวลาแล้วฉันจะบอกเอง ลงไปได้ แล้วก็ปิดประตูกุญแจเสียให้หมด จะได้ไม่มีใครมารบกวน” นายสมชายกราบสามครั้งแล้วจึงลงมาบอกคนทั้งสามว่า

“เดี๋ยวท่านจะลงมาครับ”

“ลงเดี๋ยวนี้ไม่ได้หรือ แหม เรื่องมากจริง เป็นพระเป็นเจ้าไม่น่าเจ้ายศเจ้าอย่าง” คุณหญิงพูดจ้อด ๆ เพราะยังอารมณ์ค้างกับเรื่องนายขุนทอง

“คุณหญิงใจเย็น ๆ หน้าที่พระว่าเจ้า บาปกรรมรู้ไหม” อดีตรัฐมนตรีเตือนน้องสาว ฟังหล่อน “พละม” มานานเลยต้องเบรค ๆ ไว้เสียบ้าง

“ก็มันจริง ๆ นี่คะท่าน” คนเป็นคุณหญิงเถียงพี่ชาย แล้วบ่นกระปอดกระแปดว่า

“นี่ตั้งสามทุ่มกว่าเข้าไปแล้ว กว่าจะถึงบ้านมิสองยามสามยามหรือหรือ”

“ถึงเมื่อไหร่ก็ช่างเถอะ ขอให้มันถึงก็แล้วกัน คุณหญิงพูดราวกับว่าไม่เคยกลับบ้านดี ๆ ยังงั้นแหละ จำไม่ได้แล้วหรือ สมัยที่คุณอัครเดชยังอยู่นะ คุณหญิงนั่งจั่วไฟตั้งแต่หัวค่ำยันรุ่งสางไม่เห็นปนสักคำ แถมบางวันยังไปเต็นรากับไอ้หนู่ม กลับบ้านตีสามตีสี่โน่น ที่มาวัดดีก็หน้อยทำป่น” อดีตรัฐมนตรีว่าน้องสาว

สมัยที่สามียังมีชีวิต คุณหญิงหลงระเรีงกับ “อำนาจวาสนา” และทำตัว “ซ่า” จนคนเป็นพี่ชายแท้ ๆ ก็ยังหมั่นไส้ ถูกว่าเช่นนี้คุณหญิงก็มีอารมณ์ จึง “แหว” ใส่พี่ชายว่า

“แล้วท่านดีกว่าดิฉันหนักหรือคะ ท่านหักหลังได้แม้กระทั่งเพื่อนสนิท ท่านมีเมียห้อยอายุครวลาครวหลาน ไปที่ไหนก็มีเมียที่นั่น จนคุณหญิงตรอมใจตายเพียงแค่นี้ท่านก็ไม่ได้ดีไปกว่าดิฉันแล้วละคะ” คุณหญิงพูดโกรธ ๆ แต่คนที่โกรธมากกว่าคือ รัฐมนตรีเขาตาน้องสาวอย่างไม่ไว้หน้าว่า

“ยายอร...แกมันชั่วช้าสารเลวไม่มีที่เปรียบ ถึงฉันจะเป็นพี่ชายแท้ ๆ ของแก ฉันก็ไม่เข้าข้างแก นึกว่าฉันไม่รู้ความเลวระยำของแกไรเงิ จะให้บอกไหม ไอ้หนู่มที่มันนอนกับแกนะ ซื่ออะไรบ้าง แกจำชื่อจำหน้ามันได้หมดทุกคนหรือเปล่า แล้วที่เจ้าอัครเดชเป็นอัมพฤกษ์ก่อนตายนะ เพราะมันเครียดที่เมียมันมีชู้ไซ้ใหม่ ผู้ชายที่เมียมีชู้นะ เป็นโรคเครียดทุกคนแหละ ถึงบางคนจะไปมีเมียใหม่ แต่ความเครียดก็ยังไม่หาย อารมณ์วิปริตผิดมนุษย์มนาเข้ากับใครไม่ค่อยจะได้” อดีตรัฐมนตรี “ร้ายยาว” เพราะอัดอั้นตันใจมานาน ร้อนถึงนายเอ้ หรือ ดร.เอกสิทธิ์ต้องห้ามทัพ

“คุณพ่อครับ คุณหญิงอาครับ ผมขอร้องเถอะ นี่ในวัดนะครับ ใจ ใจ ก็อายุลูกศิษย์วัดบ้าง” เขาหันไปทางนายสมชายซึ่งกำลังชงกาแฟร้อน ๆ มาเลี้ยงแขก ส่วนนายขุนทองหลับป๋วยไปแล้ว

“องอาจมันทำไม กะอีแค่เด็กวัด” คุณหญิงพูดพาล ๆ นายสมชายฟังแล้วก็ให้หึกลบลงสังเวช พวกผู้ลากมากดีเขาช่างไม่มีการสงบสติอารมณ์กันเสียบ้างเลย นึกจะพูดจะว่าใครที่ไหนเมื่อไหร่ก็ว่ากันตามอำเภอใจ ไม่มีบันยะบันยัง หน้าอานัก

รู้สึกโล่งใจเมื่อท่านพระครูเปิดประตูออกมา คู่กรณีหยุดวิวาทกันโดยปริยาย เมื่อท่านนั่งที่อาสนะแล้ว ดร.เอกสิทธิ์จึงกระซิบให้บิดาทำความเคารพ คนทั้งสามกราบท่านพระครูแล้วคุณหญิงอรุณาก็ร้องไห้กระซิก ๆ

“เจริญพรท่านรัฐมนตรีและคุณหญิงที่นับถือยิ่ง อาตมาภาพในนามของคณะสงฆ์วัดป่ามะม่วงขอต้อนรับท่านรัฐมนตรีและคณะด้วยความเต็มใจ” ท่านใช้คำพูดที่ทำให้คนฟังรู้สึก “ถูกใจ” รู้ว่าเขาชอบให้ยกย่องก็ต้องยกย่องเขา ท่านเป็นคนไม่ขวางโลก ขณะเดียวกันก็ไม่ยอมไหลไปกับโลก เพราะชาวโลกนั้นมักไหลไปตามแรงของกิเลสตัณหา ส่วนท่านเป็นสมณะจะเป็นอย่างไรชาวโลกนั้นหาควรไม่

“คุณหญิงร้องไห้มีอะไรไม่สบายใจหรือ อาตมาพอจะช่วยได้บ้างไหม” น้ำเสียงที่เปี่ยมด้วยเมตตาทำให้คุณหญิงร้องไห้หนักขึ้น เธอพูดด้วยเสียงปนสะอื้นว่า

“ดิฉันมีทุกข์หนักค่ะท่านพระครู พอหมดอำนาจวาสนาก็ถูกคนเขาเหยียบย่ำ ฟืน้องคลานตามกันมาแท้ ๆ ก็ยังดูถูกดูแคลน ลูกเต้าก็เอาเป็นที่พึ่งไม่ได้ มีแต่หาเรื่องทุกข์เรื่องเดือดร้อนมาให้” คุณหญิงพรรณนาทั้งน้ำหูน้ำตา อดีตรัฐมนตรีรู้สึกคันปากยิบ ๆ เมื่อถูกน้องสาวพูดแซะ ครั้นจะได้ตอบออกไปก็จะกลายเป็นว่ามาทะเลาะกันต่อหน้าพระสงฆ์องค์เจ้า จึงสู้งเอาไว้

“แล้วคุณหญิงเคยสงสัยหรือเปล่า ว่าทำไมจึงเป็นเช่นนั้น”

“สงสัยค่ะ สงสัยมาก ๆ แล้วก็ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมชะตาชีวิตของดิฉัน จึงได้มากลับตาลปัตรเช่นนี้ ดิฉันทำกรรมอะไรไว้คะท่าน”

“เรื่องนี้คุณหญิงต้องถามตัวเอง เพราะคนที่รู้ดีที่สุดก็คือคุณหญิง ที่อาตมาพูดมานี้ถูกหรือเปล่า” คุณหญิงอรุณาใช้ผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตาจนแห้งแล้วตอบว่า

“ถูกค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นคุณหญิงก็ลองทบทวนดูแล้วกันว่า ทำกรรมอะไรไว้บ้าง” คุณหญิงคิดว่าการสารภาพบาปจะทำให้หมดบาป จึงสารภาพเป็นบางเรื่องและปกปิดบางเรื่องเอาไว้ ท่านพระครูนั่งฟังด้วยอาการสงบ

“แต่ก่อนดิฉันไม่เชื่อว่าบาปกรรมนั้นมีจริง จึงหลงระเริงกับยศและอำนาจ จนเป็นเหตุให้ก่อกรรมทำชั่วไว้มากมาย นี่ถ้าไม่ประสบกับความทุกข์ ดิฉันก็คงยังไม่เชื่อ เขาพูดกันว่า กรรมสมย์นี้มันติดจรวด จึงให้ผลเร็วโดยไม่ต้องรอให้ถึงชาติหน้า ท่านพระครูเชื่อหรือเปล่าคะ ว่าแต่ก่อนนี้ดิฉันร่ำรวยมาก ขนาดโต๊ะกินข้าวก็ยังฝังมุก ตอนนั้นคุณอัครเดชมีดิฉันเขาเป็นรัฐมนตรี วัน ๆ มีแต่คนเอาเงินมาให้ เราสองคนก็รับไม่อั้น ถ้าหน้าบ้านคุณอัครเดชรับ แต่หลังบ้านดิฉันเป็นคนรับ รู้สึกว่าเงินทองไหลมาเทมาจนนับไม่หวาดไม่ไหว ดิฉันก็ฟุ่มเฟือยฟุ้งเฟ้อเพราะเงินได้มาง่าย เสื้อผ้าแต่ละชิ้นที่ดิฉันสวมใส่ก็ล้วนราคาแพง ชุดหนึ่ง ๆ ราคาสูงกว่าเงินเดือนข้าราชการชั้นเอกเสียอีก ลูก ๆ ก็ขับรถเก่งคนละคัน แล้วก็ฟุ้งเฟ้อตามพ่อแม่

แต่พอคุณอัครเดชเป็นอัมพฤกษ์ทำงานไม่ได้ เราก็ขาดรายได้เพราะไม่มีใครเอาเงินทองมาให้เหมือนแต่ก่อน ดิฉันและลูก ๆ ก็อยู่ในสภาพ “จมไม่ลง” ทรัพย์สินเงินทองที่ได้มาในทางมิชอบก็ร่อยหรอลงไปทุกวัน พอคุณอัครเดชเสียชีวิต ดิฉันก็ต้องซ้ำใจหนักขึ้น เพราะลูก ๆ ทะเลาะเบาะแว้งแย่งชิงสมบัติกันต่อหน้าต่อตาดิฉัน ตู้อึ้งมุก โต๊ะฝังมุก เขาก็แย่งกันขนไปขายทอดตลาด ไม่เกรงใจดิฉันซึ่งเป็นแม่” คนเล่าไม่ได้บอกความจริงแก่ท่านพระครูว่า ที่ลูก ๆ เขาไม่เกรงใจเพราะเขากลัวคนเป็นแม่จะเอาเงินทองไปบำเรอพวกหนุ่ม ๆ ที่เป็นคู่นอน

“แล้วคุณหญิงไปทำอะไรให้ลูก ๆ เขาไม่เกรงใจหรือเปล่า” คำถามของเจ้าของกุฎิแห่งใจดำของคนเป็นคุณหญิง เธอกำลังคิดว่าจะตอบหรือไม่ตอบดี ท่านพระครูรู้ว่าจะทำให้เธออึดอัดใจจึงพูดตัดบทว่า

“เอาละไม่ต้องตอบอาตมาก็ได้ แล้วท่านรัฐมนตรีมีอะไรจะปรึกษากับอาตมาหรือเปล่า” ประโยคหลังท่านถามอดีตรัฐมนตรี

“เรื่องของผมก็คล้าย ๆ กับของน้องสาวแหละครับท่านพระครู แต่มีข้อดีข้อเสียต่างกันนิดหน่อย คือน้องสาวผมเขาแย่งตรงฐานะทางการเงินทุรุดลงและลูก ๆ ก็แย่งสมบัติกัน แต่สำหรับผม เงินทางยังมีมากมายแต่ตามผมมองไม่เห็นเสียแล้ว อุตุสำหรับบินไปรักษาถึงเมืองนอกก็ยังไม่หาย ผมจะมาเรียนถามท่านพระครูว่า ท่านพอจะมีทางช่วยผมบ้างไหม ช่วยทำ

ให้ตาผมมองเห็นเหมือนแต่ก่อนนะครับ แล้วผมจะทำบุญไม่อันที่เดียว” ท่านพระครูตอบทันทีว่า

“ช่วยไม่ได้หรอกท่าน อาตมาช่วยอะไรไม่ได้ เพราะมันเป็นเรื่องของกรรม ท่านสะสมอกุศลกรรมไว้มาก ถึงคราวที่มันมาให้ผลท่านก็ต้องรับอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้” ได้ฟังเช่นนั้นอดีตรัฐมนตรีวัยเจ็ดสิบเศษถึงกับนั่งกอดเข่าร้องไห้ คุณหญิงอรุณาหยุดร้องไปแล้วก็มีอันต้องร้องอีก ดร.เอกสิทธิ์เองก็ตาแดง ๆ เพราะสมเพชบุคคลทั้งสอง หากความรู้สึกที่ว่านี่ก็เป็นไปชั่วประเดี๋ยวประด๋าว เพราะเมื่อนึกถึง “ฐานะ” ของตนที่จะมาเรียนปรึกษาท่านพระครูแล้ว เรื่องของคนอื่นก็มีอันหมดความหมาย เขาถามท่านเจ้าของกุฎิว่า

“หลวงพ่อกับผมเรียนจบปริญญาเอกจากอเมริกา อยากจะใช้ความรู้มาพัฒนาประเทศ ผมจะมีโอกาสขึ้นเป็นรัฐมนตรีหรือเปล่าครับ คุณพ่อกุญทางไว้ให้แล้ว” เขา “ปรึกษา” และเรียกท่านพระครูว่า “หลวงพ่อ” เหมือนที่นายสมชายเรียก ท่านเจ้าของกุฎิเห็นกฎแห่งกรรมคนเป็นต็อกเตอร์แล้ว จึงพูดขึ้นว่า

“ท่านอยากเป็นอย่างที่คุณพ่อเป็นใช่ไหม”

“ครับ” เขาเข้าใจว่า “เป็นรัฐมนตรี”

“แปลว่าท่านอยากประสบเคราะห์กรรมแบบเดียวกับที่ท่านรัฐมนตรีประสบอยู่ เป็นอย่างนั้นหรือ”

“ไม่ครับ ผมไม่ต้องการเช่นนั้น” เขาริบบปฏิเสศ

“ถ้าเช่นนั้นก็เลิกล้มความคิดที่จะเป็นรัฐมนตรีเสีย อาตมาขอบิณฑบาตเถิดนะ ท่านอย่าได้ไปยุ่งกับการเมืองเลย เชื้ออาตมาสักครั้งเถอะ”

“การเมืองมันไม่ดียังไงหรือครับ หลวงพ่อจึงไม่อยากให้ผมเข้าไปยุ่งเกี่ยว”
ถามเพื่อจะ “ลองภูมิ” ท่าน

“เรื่องนี้ท่านคงทราบดีกว่าอาตมา ท่านเป็นถึงต็อกเตอร์ ลองไปคิดหาคำตอบเอาเองก็แล้วกัน” ท่านพูดเพียงเท่านี้

“ท่านพระครูช่วยรตนำมนต์ตัดเวรตัดกรรมให้ดิฉันด้วยเถิดค่ะ” คุณหญิงอรุณาพูดขึ้น

“นำมนต์ช่วยตัดเวรตัดกรรมไม่ได้หรอกคุณหญิง แต่ถ้าจะให้รตให้เพื่อเป็นสิริมงคล อาตมาก็จะรตให้” ท่านจำเป็นต้องใช้น้ำมนต์เพื่อให้เขาสบายใจขึ้น เพราะหากจะแนะนำให้เขาสวดมนต์หรือเจริญกรรมฐานเขา “รับไม่ได้” กรรมเขาหนักเกินกว่าที่ท่านจะ

ช่วยได้ ไหน ๆ เขาก็มาขอพึ่งบารมี ก็ต้องช่วยเขาไปตามหน้าที่ในเมื่อเขาไม่สามารถรับ “ของจริง” ได้ ท่านก็ต้องให้ “ของปลอม” แต่ถ้าใครมีอุปนิสัยบารมีพอที่จะรับของจริงได้ ท่านก็จะไม่ยอมให้ของปลอมอย่างเด็ดขาด

ท่านพระครูจตุรนต์ให้แล้วคนทั้งสามก็ลากลับ นายสมชายเดินตามไปส่งถึงที่จอดรถ ดร.เอกสิทธิ์ทำหน้าที่เป็นคนขับ ชายวัยกลางคนเปิดกระเป๋าเดินทางค์ดึงธนบัตรใบละร้อยใหม่เอี่ยมส่งให้นายสมชาย

“น้องชาย ขอบใจมากนะ เอาไว้ซื้อขนมกิน”

“ขอบคุณครับ ขนมที่วัดมีเยอะ ผมไม่ต้องซื้อหรอกครับ” เขาตอบและไม่ยอมรับเงินนั้น ดอกเตอร์วัยสี่สิบเศษจึงหยิบขึ้นมาอีกใบหนึ่งด้วยคิดว่าร้อยเดียว มันอาจจะน้อยไป

“งั้นเอาไปสองใบเอา” ครั้นนายสมชายปฏิเสธอีก คนเป็นดอกเตอร์จึงเก็บมันเข้ากระเป๋าตั้งเดิม เป็นเรื่องประหลาดที่สุดเท่าที่เขาเคยพบคนที่ปฏิเสธเงินยังมีอยู่ในโลก!

มีต่อ.....๔๓